

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 52

OLOI, 15 DE JUNY DEL 1935

PREU 15 cèntims.

El primer Aniversari d' "Esquerra"

Avui, es compleix exactament el primer aniversari de l'aparició d'ESQUERRA.

Setmana per setmana, havem procurat portar a les planes del nostre periòdic, per tal d'escampar-la fins on el radi de la nostra influència ho permetia, l'exaltació dels ideals de Catalunya, República i esquerrisme, motius cabdals de la nostra sortida d'ara fa tot just un any.

Com sigui que dels dotze mesos que portem de vida, els vuit els havem passat amb règim d'excepció i, per tant, sota l'ull massa atent de la censura, inútil fora dir que la nostra tasca—en el sentit que exposàvem més amunt—s'ha desenrotllat en mig de dificultats que hem procurat superar a mesura de les nostres forces.

Com correspon a tot periòdic comarcal, havem atorgat també, d'una manera preferent, una especial atenció a tot quant representa un interès material o moral en la vida de la nostra Ciutat. Repassant els cinquanta-dos números d'aquesta primera anyada nostra, podríeu comprovar com aquesta amorosa atenció, aquest olotinisme que és un altre plec de la nostra bandera, perdura i es reflecteix en ells d'una manera ininterrompuda.

Ja no cal dir que en aquests aspectes, els que apuntàvem més amunt i que fan referència als nostres ideals polítics, com en el que suara senyalàvem d'amor a la Ciutat, perseverem en ells i a ells dedicarem, en els dies a venir, el millor del nostre esforç i del nostre entusiasme.

En aquest primer aniversari, és una obligació que tenim el dirigir unes paraules de regraciament a tots els qui, d'una manera o altra, ens han ajudat a fer possible la vida del nostre setmanari. Un periòdic, sigui de la mena que es vulgui, petit o gran, no el fan solament els seus redactors, sinó que també, amb un esforç que s'ha de tenir en compte, els anunciants i el públic habitual de lectors.

* * *

Un any de vida és ben poca cosa, tanmateix. Però val a dir que el nostre ha estat pròdig d'emocions i fets no pas precisament agradables. ESQUERRA, com recordareu, va coincidir gairebé amb la data del conflicte entre la Generalitat i el Tribunal de Garanties Constitucionals de la República, amb motiu de la llei de contractes de conreu. Des d'aquella data fins el dia d'avui, quants fets dolorosos, quantes hores d'inquietud viscudes pels catalans i republicans d'esquerra! Parèntesi angoixós, que s'obra amb el primer cop dirigit contra la nostra Autonomia i es tanca—podem dir es tanca?—amb la condemna a trenta anys dictada contra el Govern de la Generalitat de Catalunya. D'aquí que el to de les nostres planes no hagi pogut ésser gairebé mai, en el nostre primer any de vida periodística, el to que dóna l'esclat de la joia i el triomf.

Però podria ben ésser que les amargors i angoixes d'avui fossin els mèrits—o les experiències—per les quals ens és necessari passar per tal d'assolir una futura, immediata victòria...

Fora el nostre major goig, poguer-la registrar en aquestes planes dintre el segon any de vida que tot just començarem.

ESPIGOLANT

El que la barra fa dir

El confrare carlí «La Tradició Catalana» deia en el seu número darrer:

«El governador civil de Sevilla ha autoritzat la obertura de la Casa del Poble. Si no ha sortit, està a punt de reaparèixer «El Socialista» de Madrid. Es convé el retorn de la normalitat i que les coses estiguin igual com estaven abans del passat Octubre, per raó de la tranquil·litat dels esperits i de la convivència?»

Pel que es veu, «La Tradició» no sap comprendre que la llibertat política que alguns disfruten (ells per exemple) també pot ésser molt agradable pels demés. Que si aquest retorn a la normalitat els permet a ells, als carlins, anar a Poblet a fer exercicis de tir al blanc i expansionar-se contra el règim, és molt comprensible que els partits republicans en vulguin també una engruna d'aquesta llibertat, d'aquesta pretesa normalitat que tant espanta a «La Tradició»... en mans dels altres. No li sembla al confrare que si els carlins, en ple règim republicà poden esbafar-se cridant «viva el rey», és més que natural que els addictes al règim vulguin i puguin cridar «visca la República»?

Totes les paelles enmascaren

Tampoc a «La Tradició» li ha plagut la brillant defensa que del senyor Companys ha fet l'il·lustre advocat senyor Ossorio i Gallardo. És més que natural. No s'han fet les perles per als porcs.

El que ja no és tan natural és que «La Tradició» pretengui tergiversar, disfressar i tòrcer l'abast de les paraules del senyor Ossorio i menys encara escarnir i dubtar dels sentiments religiosos dels qui, per sort llur, no militen en la confessió carlina.

Perquè, n'esteu ben segurs senyors de «La Tradició» que el vostre Crist, el que vosaltres us haveu pastat a ús i conveniència vostra, és ben bé el vertader i que us ajusteu fidelment al que ell manà i predicà en vida? No fora gens difícil demostrar-vos que no. Estem segurs que si ell tornés al món dels vius—se'n guardà bé prou, tanmateix—ni vosaltres el reconèixeríeu ni Ell us voldria reconèixer a vosaltres...